

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 210/06-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. L., K., zastúpeného advokátom JUDr. F. C., K., vo veci porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom ministra vnútra Slovenskej republiky a jeho rozkazom č. 459 z 13. novembra 2003 a rozhodnutím č. p.: KM-4/PK-2004 z 3. februára 2004, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozsudkami sp. zn. 1 SŽ 44/04 z 26. apríla 2005 a sp. zn. 1 SŽ-o-NS 144/2005 z 23. februára 2006, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2006 doručená sťažnosť J. L., K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „minister vnútra“) a jeho rozkazom č. 459 z 13. novembra 2003 a rozhodnutím č. p.: KM-4/PK-2004 z 3. februára 2004, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho rozsudkami sp. zn. 1 SŽ 44/04 z 26. apríla 2005 a sp. zn. 1 SŽ-o-NS 144/2005 z 23. februára 2006.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra č. 459 z 13. novembra 2003 podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „policajný zbor“) k 20. novembru 2003 z dôvodu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy, služobnej povinnosti a nedodržania služobnej disciplíny v súvislosti s nástupom do výkonu štátnej služby pod vplyvom alkoholu. Voči tomuto personálnemu rozkazu podal sťažovateľ 24. novembra 2003 rozklad, v ktorého odôvodnení ozrejmil dôvody a príčiny pozitívnej dychovej skúšky na alkohol počas výkonu štátnej služby 1. októbra 2003, čo malo súvisieť so zhoršeným zdravotným stavom sťažovateľa a požitím liečiv obsahujúcich lieh. Zároveň v odôvodnení rozkladu spochybnil vyjadrenie lekára Ústavu súdneho lekárstva Fakultnej nemocnice L. Pasteura v K., ktorý vylúčil, aby namerané hodnoty alkoholu v dychu sťažovateľa pochádzali z požitých liečiv v množstve ako ich uviedol. Sťažovateľ rovnako vytkol postup nadriadeného v súvislosti so zisťovaním skutkového stavu veci nenariadením odberu krvi. O tomto rozklade rozhodol minister vnútra rozhodnutím č. p.: KM – 4/PK-2004 z 3. februára 2004, ktorým ho ako nedôvodný zamietol a napadnuté rozhodnutie – rozkaz – potvrdil s odôvodnením, že skutkový stav bol dostatočne zistený, tvrdenia sťažovateľa sú účelové a nové relevantné dôkazy v odôvodnení rozkladu sťažovateľ neuviedol. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ žalobu najvyššiemu súdu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti personálneho rozkazu a rozhodnutia o rozklade proti personálnemu rozkazu ministra vnútra a požadoval ich zrušenie. O tejto žalobe rozhodol najvyšší súd

rozsudkom sp. zn. 1 Sž 44/04 z 26. apríla 2005, ktorým žalobu zamietol ako nedôvodnú. Tento rozsudok sťažovateľ napadol odvolaním, na základe ktorého najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Sž-o-NS 144/2005 z 23. februára 2006 potvrdil rozsudok najvyššieho súdu z 26. apríla 2006.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Personálnym rozkazom Min. vnútra SR č. 459 zo dňa 13. nov. 2003 bol nstržm. J. L. (...) prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zák. NR SR č. 73/1998 Z. z., prepustený zo služob. pomeru prísl. PZ SR a to z dôvodu požitia alkoholu.

Sťažovateľ v úradnom zázname spísanom KR PZ Odborom poriadkovej polície, Pohotovostnou motorizovanou jednotkou kategoricky popieral požitie alkoholu, opísal a popísal svoj zlý zdravotný stav, dostatočne presvedčivo a pravdivo.

Z uvedených dôvodov sa sťažovateľ bránil a napadol rozhodnutie MV SR č. p.: KM-4/PK-04 zo dňa 3. 2. 2004 prostredníctvom rozkladu proti personálnemu rozkazu Min. vnútra SR č. 459 zo dňa 13. novembra 2003, avšak rozklad bol ako nedôvodný zamietnutý a napadnuté rozhodnutie bolo potvrdené.

Na doplnenie uvedených dôkazov, námietok a tvrdení sťažovateľa môže ústavnému súdu poslúžiť aj (...) úradný záznam adresovaný sťažovateľom Kraj. riad. PZ, Odboru poriadkovej polície v K. zo dňa 16. 10. 2003.

Taktiež ďalším podporným dôkazom môže Ústavnému súdu SR poslúžiť (...) lekárska správa – nález zo dňa 16. 10. 2003 vyhotovená MUDr. T. zamestnanou v NsP MV SR pracovisko K.

Záver tejto správy svedčí o možnosti vzniku endogénneho alkoholu v krvi sťažovateľa, preto sa patrí dať do pozornosti Ústa. súdu SR aj ďalší dôkaz – argument (...) odborný článok z Hosp. novín zo dňa 28. apríla 2005.

Z uvedeného skutkového stavu veci, z pohľadu a názoru sťažovateľa nemôže súhlasiť on ako občan s postupom MV SR, s postupom a rozhodnutím Naj. súdu SR sp. zn.: 1 Sž 44/04 zo dňa 26. 4. 2005 a s rozhodnutím odvolacieho senátu Naj. súdu SR sp. zn.: 1 Sž-o-NS 144/2005 zo dňa 23. 2. 2005, doručené sťažovateľovi dňa 6. 4. 2006, ktoré nesprávne právne posúdili jeho administratívnoprávny spor.

Nevykonali dokazovanie objektívnym spôsobom, nevzali v úvahu 17 ročnú prax sťažovateľa v ozbrojených silách a zboroch, jednoduchým spôsobom, nelogicky, neskúmali skutočnú príčinu vzniku pozitívnej dychovej skúšky na etanol. Takto by to nemalo fungovať. Etický kódex MV SR by mal byť rozšírený o výzvu na krvnú skúšku na prítomnosť etanolu v ľudskom organizme. Za týmto postupom musí štát a spoločnosť nekompromisne sťah a trvať. Je jednoduché prepustiť príslušníka PZ SR, ale omnoho ťažšie je občana (skúseného) do PZ náborovať!

Navyše dychová skúška je len a len orientačná.

Z vyššie opísaného skutkového stavu veci je sťažovateľ presvedčený, že postupom orgánov:

1. Ministra vnútra SR

1. 1. ktorý vydal personálny rozkaz č. 459/2003 zo dňa 13. 11. 2003

1. 2. a taktiež vydal rozhodnutie č. k.: Č. p. KM – 4/PK-2004 zo dňa 03. 02. 2004

2. Najvyššieho súdu SR,

2. 1. ktorý vydal rozsudok sp. zn.: 1 Sž 44/04 zo dňa 26. 4. 2005

2. 2. a ako odvolací senát Najvyššieho súdu vydal rozsudok sp. zn.: 1 Sž-o-NS 144/2005 zo dňa 23. 2. 2006 bolo porušené

a) jeho základné právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

b) jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.“

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vydal tento nález:

„Postupom (...) Min. vnútra a Najvyššieho súdu SR a ich rozhodnutiami bolo porušené jeho základné právo:

a) na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v spojení s týmto

b) právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slov. republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv lebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05).

V zmysle judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti pred ústavným súdom je namietané porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom ministra vnútra a jeho personálnym rozkazom č. 459 z 13. novembra 2003 a jeho rozhodnutím o rozklade proti uvedenému personálnemu rozkazu sp. zn. č. p.: KM-4/PK-2004 z 3. februára 2004, ako aj postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkami sp. zn. 1 Sž 44/04 z 26. apríla 2005 a sp. zn. 1 Sž-o-NS 144/2005 z 23. februára 2006.

1. Z čl. 127 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k napádanému personálnemu rozkazu ministra vnútra č. 459 z 13. novembra 2003 a jeho rozhodnutiu č. p.: KM-4/PK-2004 z 3. februára 2004, ako aj vo vzťahu k rozsudku (prvostupňovému) najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sž 44/04 z 26. apríla 2005, vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd v danom prípade nemá právomoc preskúmať tieto rozhodnutia, pretože ich postup a rozhodnutia preskúmal na základe opravného prostriedku sťažovateľa odvolací senát najvyššieho súdu. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozhodnutiam ministra vnútra a k rozhodnutiu najvyššieho súdu ako prvostupňového súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť postupom najvyššieho súdu (v tomto prípade odvolacieho súdu) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Sž-o-NS 144/2005 a jeho rozsudkom z 23. februára 2006. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd (ako odvolací súd) nevykonal dokazovanie objektívnym spôsobom a neskúmal skutočnú príčinu pôvodu alkoholu v krvi sťažovateľa, čo bolo podnetom pre prepustenie sťažovateľa zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 1 SŽ-o-NS 144/2005 z 23. februára 2006 vyplýva nasledovné:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 3. februára 2004 č. k. KM-4/PK-2004 o prepustení zo služobného pomeru policajta podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. s konštatovaním, že bolo preukázané, že žalobca požil alkoholické nápoje, čo bolo preukázané znaleckým posudkom, preto žalovaný neporušil zákon.

Toto rozhodnutie napadol odvolaním žalobca, ktorý ho navrhol zrušiť s odôvodnením, že namieta odborné vyjadrenie k veci MUDr. S. z hľadiska validity a reliability o požití alkoholických nápojov pred nastúpením výkonu služby s tým, že vo veci malo byť nariadené kontrolné znalecké dokazovanie, čo neurobil žalovaný a ani súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nebolo možné vyhovieť.

Nebolo sporným, že dňa 1. októbra 2003 počas plánovaného výkonu štátnej služby, do ktorej žalobca nastúpil, podrobil sa dychovej skúške, ktorou mu bolo namerané 0,30 mg/l, teda v prepočte 0,63 promile alkoholu v čase o 20.00 hod. a o 20.15 hod. mu bolo namerané 0,56 promile alkoholu.

Vzhľadom k tomu, že žalobca namietal požitie alkoholických nápojov v takom rozsahu, ako to bolo zistené, žalovaný zabezpečil ešte pred vydaním rozhodnutia odborné

vyjadrenie špecialistu, podľa ktorého nebolo možné, aby opakovanou dychovou skúškou boli namerané hodnoty alkoholu u žalobcu z tvrdení, ktoré žalobca uvádzal, pričom jednoznačne sa vyjadril, že hodnoty namerané žalovaným pochádzali z požitia alkoholických nápojov. Odborník, ktorý sa k veci vyjadril, pritom bol z Ústavu lekárstva FN L. Pasteura LF UPJŠ v K.

Žalovaný o kvalifikovanosti odborníka nepochyboval a tento názor si osvojil aj súd.

Odvolačí súd sa takisto priklonil k názoru, že nebolo potrebné a možné pochybovať o odbornosti MUDr. S., ktorý stanovisko spracovával a bolo tak vyhodnotené, že ho bolo možné považovať za odborný znalecký posudok.

Je pravdou, že žalobca sa domáhal kontrolného znaleckého posudku, odvolací súd, ako aj súd konajúci ako súd prvého stupňa, dospel k záveru, že na podstate zistení by sa nič nezmenilo, pretože už posudok MUDr. S. bol v podstate znaleckým posudkom, o správnosti ktorého súd nemal pochybnosti.

Za uvedených okolností súd posudzoval, či konanie žalobcu bolo tak intenzívne, aby zakladalo jeho prepustenie zo služobného pomeru.

Súd konštatoval, že tomu tak bolo, pretože vychádzajúc zo zákona číslo 73/1998 Z. z. na policajtov sa kladú vyššie nároky na výkon služby ako u ostatných občanov, čo zrejme zohľadnil aj príslušný odborový orgán, ktorý dal súhlas na prepustenie žalobcu z policajného zboru.

Aj keď žalobca vykonával službu bez priestupkov, dopustil sa takého konania, ktoré nemôže byť zlučiteľné s výkonom služby, ktorú vykonával a sám zadal dôvod na jeho prepustenie z policajného zboru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 244 ods. 1 OSP súdy v správnom súdnictve preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Z hľadiska tohto ustanovenia súdy preskúmavali konanie žalovaného pri postupe voči žalobcovi a dospeli k záveru, že jeho konanie bolo v súlade so zákonom.

Za tých okolností preto odvolaní senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potvrdil napadnuté rozhodnutie, postupujúc podľa ustanovenia § 219 OSP. “

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Podľa názoru ústavného súdu rozsudok najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok tohto súdu sp. zn. 1 SŽ 44/04 z 26. apríla 2005 je dostatočne zdôvodnený. Najvyšší súd k námietkam sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za dostačujúci, ale aj ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba považovať predošlé rozhodnutia v predmetnej veci za správne. Postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu, ktorý prijíma aj stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo

potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ uplatnil podľa zákona ochranu proti svojmu prepusteniu zo služobného pomeru v správnom konaní, ako aj v konaní pred všeobecnými súdmi. Táto ochrana mu nebola žiadnym spôsobom obmedzená alebo znemožnená. Orgány súdnej a inej právnej ochrany však dospeli k záveru, že jeho prepustenie zo služobného pomeru nebolo svojvoľné.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 138/02).

Najvyšší súd konal a rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku najvyššieho súdu v spojitosti s právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie, ktorého ochranu uplatnil v administratívnom procese aj v správnom súdnictve. V konaní pred najvyšším súdom ako druhostupňovým súdom sa konalo vo veci sťažovateľa v rozsahu konania o riadnom opravnom prostriedku. Najvyšší súd ako odvolací súd v tomto konaní v celom rozsahu pokračoval v realizácii základného práva sťažovateľa aj podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, odvolanie prerokoval a rozhodol o ňom. Ústavný súd preto konštatuje, že citovaný článok bol v konaní pred najvyšším súdom v celom rozsahu realizovaný, aj keď nie podľa názorov a predstáv sťažovateľa.

Z toho dôvodu je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená pre neexistenciu priamej príčinnej súvislosti medzi namietanými skutočnosťami a týmto základným právom,

a preto ju ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k čl. 2 ods. 2 ústavy je potrebné uviesť, že ústavný súd rozhoduje o porušení základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy, a nie aj o porušení tých článkov ústavy, ktoré vytvárajú právny základ ochrany základných práv a slobôd upravených v druhej hlave ústavy.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2006